Ч. 240 Второк 26 жовтня (7 падолиста) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Пос. Катрайн о знесеню язикових розпоряджень. — Рада міністрів. — Анґлійско-трансвальска війна.)

Палата послів буде відбувати почавши від нині кождого дня засіданя аж до пятниці. Ґр. Клярі, що вернув вже з Будапешту, наміряє ще нині зложити заяву правительства в справі §. 14. Супротив того, що і сторонництва правиці згодили ся, аби передати то внесене комісиї, нема сумніву, що оно буде приняте. Відтак розпічне ся дискусия над відповідию міністра Кербера уділеною на інтерпеляцию пос. Жачка що-до послідних бурливих демонстраций на Мораві. В середу буде предложений буджет і буджетова провізория на один чверть рік. В кругах правиці говорять, що буджетова провізория має бути ухвалена лиш на один місяць, а то з огляду на заявлене п. Яворского, що правиця не відмовить правительству ухваленя найперших потреб державы. Рівночасно зі сторони Кола польского будуть поставлені деякі жаданя для Галичини, однако що-до тої справи нема ще порозуміня.

Орґан пос. Катрайна, Neue Tiroler Stimmen, з 1 падолиста, пише о знесеню язикових розпоряджень: „Опозицийні виступи деяких молодоческих послів против правительства, діткнули нас немило. За те симпатична нам заява ческої більшої посілости (ґр. Пальфіото). Безуслівне відкликанє язикових розпоряджень було нарушенєм державного авторитету і принципу парляментарної більшости. Правительство скапітулювало перед вправді поважною меншостию, але і перед явними ворогами держави. Коби ще саме знесенє язикових розпоряджень. А тут знесено також уживанє ческої мови яко урядової в судах, хоч уживанє польскої мови в Галичині а італіяньскої на полудни, не нарушило в нічім єдности держави. Сим поведенєм оскорблено Чехів, а Німці на тім нічого не зискали. В парляменті мовчали ми при сій справі, бо не хотіли правительству становище єго робити труднійшим. Але ми ставляємо принцип справедливости завсідно висше, ніж язикові інтереси. Тирольскі посли висказують свій жаль над тим поведенєм правительства. Поведенє таке могло вдоволити лише Шенерера та Вольфа. Не дивниця проте, що сей крок правительства обрушив і найльояльнійшого Чеха".

В суботу по полудни відбула ся довша нарада міністрів. Ухвалам на тій нараді приписують тим більше значінє, що президент міністрів ґр. Клярі удав ся в суботу вечером до Будапешту, аби повідомити о них Цісаря. Подорож ґр. Клярі'ого лучить ся також з заявою, яку має зложити правительство на нинішнім засіданю. Ґр. Клярі скористає з свого побуту в Пешті, аби обговорити з угорским президентом міністрів угодові справи, а в першім ряді справу квотову.

Телєґрафічна комунікация в Африці між Дурбаном і Ледісмес перервана і з тої причини вісти з театру війни дуже скупі і короткі. Анґлійске міністерство війни оголошує офіцияльно, що в понеділковій битві під Ледісмес погибло 6 официрів і 54 вояків, ранених є 9 офіцирів і 231 вояків. Страти Бурів після їх власних обчислень виносять 73 убитих і 200 ранених; також пропало їм кількасот коний. „Таймс" підозріває, що погоничі мулів, котрі утікли з гарматами і майже всею амуницією піхоти були в змові з Бурами. В понеділковій битві дістали ся в полон слідуючі анґлійскі офіцири: 1 полковник, 7 майорів, 5 капітанів, 27 поручників, 1 військовий капелян і 1 дневникарский кореспондент. — Вчерашні лондоньскі дневники доносять: „Огонь анґлійской артилєриї мав страшні наслідки. Страти Бурів величезні. Страти Анґлійців в убитих і ранених виносять до 300 людий, а в полонених 800 людий. Батериї Бурів віддалені лише чотири милі від Ледісмес". Се донесенє дуже ріжнить ся від урядового справозданя анґлійского команданта, присланого сейчас по битві. Видко, що так правительство, як і дневники хотять влагодити пригноблююче вражінє перших вістий і з патриотизму фальшують справозданя з театру війни в користь анґлійского оружя. Иншi, песимістичнійше настроєні дневники уважають таки позицию, як і цілу анґлійску армію під Ледісмес за страчену. Анґлійскі власти потерпають, що погром Анґлійців під Ледісмесом викличе в Капляндії загальне повстанє Африкандерів против Анґлії. Вже тепер знайдено сліди приготовань до такого повстаня. В краю Бечуанів, на захід від Ораниї і Трансвалю, 6000 Африкандерів злучило ся з відділом ораньских Бурів. Послідні телєґрами доносять о великій битві артилєриї під Ледісмесом і положеним на полудне містом Коленто.

---

76)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— Але з того могло би щось бути, Вікторе — сказала мати стиха, урадована тим, що єї сина так хвалять, і поклала лист на бік.

— Чому ні, кілька слів похвали в якійсь науковій часописи, а може приймили би ще в члени якого товариства ґеоґрафічного, а найімовірнійше гріб під ледом і похорон з медведем.

— Отже ти не приймаєш того предложеня?

— Ні — хиба що мій великий плян в послідній хвили не удав би ся мені — що не може і не сьміє стати ся! — закінчив він свою розмову з міною чоловіка, котрий старає ся улвити собі можливість, котра занадто страшна, як щоби фантазия могла єї собі уложити.

— — — — — — — — — — —

Зробила ся була вже пізна ніч тогди, заким Павлина, ослаблена до крайности по тім зворушеню духа, яке перебула, дала ся намовити положити ся на спочинок. Єї взяла ся така страшна розпука, що й годі то розповісти. З ним щезла послідна надія — єї одинокий вигляд на щастє. Закрила собі лице руками і кинула ся на софу та заплакала гіркими сльозами. Оттак застала єї панна Брюир і стала єї допитувати ся о причину єї гризоти. Але не могла видобути з Павлини ані слова; сказала їй лиш урваним від корчевого плачу голосом: Иншим разом, иншим разом, тепер не питай мене. — Панні Брюир не було що діяти, лиш мовчати, аж наконець удало ся їй намовити Павлину, щоби положила ся спати.

Вірна приятелька приготовила все власними руками, що було потреба для вигоди пані Дурскої, і не хотіла відступити ся від неї, доки аж она не лягла спати. Нещаслива женщина з яким-таким спокоєм сказала їй добра ніч, але панна Брюир не дійшла ще була й до дверий, як учула, що Павлина знов плаче, та побачила, що она заслонила собі лице руками і притулила ся до подушки.

— — — — — — — — — — —

На другий день по тім було вже пізно, коли панна Брюир увійшла до Павлинової комнати, і отворивши тихонько віконниці, підходила на пальцях до постелі. Павлина спала звичайно неспокійно, і ковдра бувала длятого посувана, а тепер була зовсім рівна. Панна Брюир не виділа ще ніколи, щоби єї пані лежала так зовсім спокійно, як тепер.

— Бідна людина! То бодай ніч мала спокійну — подумала собі панна Брюир.

Она нахилила ся понад тиху постать і бліде лице лежачої на постели женщини, котра в спокійнім сні виглядала як би яка статуя, і злегонька взяла єї за білу звисаючу руку.

Так — то був повен спокій, але спокій смерти. Фляшинка, з котрої Павлина що дня заживала якусь скількість опіюму, лежала порожна на земли коло постелї.

Чи нещаслива женщина, відчуваючи, що судьба відмовила їй всякого вигляду на мир або щастє, стратила всю надію, і в своїй розпуці допустила ся самоубийства, хтож то може сказати? Може бути, що єї взяла ся глуха апатия безнадійности, і она зажила завелику дозу того небезпечного ліку.

Вже не жила. Житє було для неї одним довгим рядом безустанного упокореня, одною довгою борбою. А наконець коли чаша щастя доторкала ся вже єї уст, то люта рука судьби вирвала їй знов повну чашу з рук.

— — — — — — — — — — —

Коли панна Брюир опамятала ся і прийшла до переконаня, що треба щось робити, післала по Данила Дарґуна. Вість о тій страшній події рознесла вже була служба; зараз з'явили ся два лікарі і урядник полицийний. По пана Дарґуна пішов післанець. Коли той чоловік біг сходами на гору до помешканя Дарґуна, стрітив якісь дві дами на першій плятформі.

Новинки.

Львів дня 6-го падолиста 1899.

— **Огні.** Ві второк 31-го жовтня знищив огонь в Ляцкім великім, повіта золочівского всї будинки і взагалї цїле добро до тла 17 господарів. З причини надто густо уставлених будинків, котрих згоріло 70, та при досить сильнім вітрі, всякий ратунок був неможливий, хоч огонь вибух в день перед полуднем. Причиною огню був недогляд дїтий. Шкода загальна над 16.000 зр., ледво в десятій части обезпечена. Як все і всюда в таких случаях, так і тут поміч есть конечною, отже хто би з милосердних людий був ласкав причинитись хоч малим датком до улекшеня тяжкої недолї погорільцїв, зіставших без даху, одежі, без зерна збіжа для себе та стебла паші для худоби, зволить свою жертву надіслати на адресу: Комітет ратунковий для погорільців в Ляцкім великім, почта Ляцке велике. — В четвер 2-го с. м. вибух в полудне огонь в селї Дояге коло Янова при досить сильнім вітрі. Хто знає, кілько би було хат пійшло з огнем, як би не скора поміч, що перервала сильну струю огню. До сего причинив ся місцевий управитель школи п. Теодор Яницкий і з двора прибули зараз до ратунку економ і син посесора Мангайм. Добре прислужила ся громадска сикавка, котру справлено заходом бувшого начальника громади Стефана Котика. — Сими днями погорів у Винниках коло Львова господар Стефан Брама. Огонь знайшов ся якимсь способом в загатї хати і при сильнім вітрі розширив ся скоро на всї будинки Брами зі збіжем і другим майном та на домівство его сусїда, жида. Мимо сикавок фабрики тютюну, спопелїли обі загороди, не обезпечені. — В Подгородищи коло Бібрки знищив огонь десять загород селяньских з цїлим добутком. — В сусїднім Звенигородї згоріли також три хати селяньскі. Шкода була в більшій части обезпечена.

— **Страшна пригода** приключила ся недавно у Відни. В каварни Гуллера на площи Цїсаря Фердинанда 44-лїтна касиєрка Єлисавета Віндпрехтіґер хотїла дістати ся до своєї хати на другім поверсї і сїла тому до вінди. За хвилю, коли почув портиєр сиґнал, який вказував на то, що дверцї вінди відчинили ся, думаючи, що касиєрка вже висїла, почав спускати вінду. Аж ось страшний крик на горі! Портиєр спинив вінду і побіг на другий поверх. Єго очам представив ся страшний вид. З вінди виставала голова і одна нога касиєрки, а решта тїла була у віндї. Она відчинила дверцї, але виходила так поволи, що вінда, яка почала сейчас спускати ся, прихопила еї і убила.

— **Чого вже не крадуть?** Такі вже, видко, часи, що навіть і в злодійстві поступ та все вже на великі розміри. Недавно тому украли у Відни невислїджені злодії цїлий дах з цинкової бляхи на стацийнім будинку тамошного товариства трамваєвого, займаючий 50 квадратових метрів. Стало ся то в ночи і аж рано служба добачила, що будинок без даху. Близше слїдство показало, що на подї було леговище з соломи і сїна, на котрім мабуть від довшого часу спало пятеро людий. Здає ся, що злодії з якогось паркану лїзли на будинок тогди, коли вже переїхав послїдний віз трамваєвий і там ховали ся на подї та поволи зсїд споду розбирали дах, котрий опісля як здає ся, забрали на віз. Ще лїпшої штуки доказав якийсь злодій в Парижи, бо той украв дословно цїлий мурований дім. А річ була така: Майже всї ґазети в Парижи і на провінциї поміщали день в день оповістку, в котрій якийсь Деклем захвалював свій зі всяким можливим комфортом уряджений готель для тих, що хотїли би приїхати до Парижа на виставу. В тім готелю, положенім близько вистави, при улици де ля Томб-Ісоар можна би дістати дешеве помешкане за 40 франків тиждево в тім случаю, коли би винаймаючий прислав зараз 20 франків задатку пану Деклемови. На той інсерат виливало тілько задатків до кишенї пана Деклема, що той міг собі вигідно і весело жити, доки аж полїция не впала на слїд обманьства і не остерегла людий оповістками в ґазетах перед хитрим обманьцем. То остережене впало в руки якомусь чоловікови на провінциї, котрий при улици де ля Томб Ісоар мав свою каменицю і винаймив єї пану Деклем. Занепокоєний тим, що готов стратити свій чинш, поїхав він до Парижа, щоби там особисто доходити свого права. Приїхавши на місце, де стояла его красна камениччка на два поверхи вартости 50.000 франків, мало таки трупом не упав на землю; дивить ся, а то там де стояла его каменица, видко лиш порожне місце та трохи каміня з фундаментів. Деклем продав все — вікна, двері, цеглу, а зібравши в той спосіб гроші, утїк з Парижа. Бідний властитель побіг зараз на полїцию, а там в найбільшім роздразненю здобув ся ледви на слова: А де-ж подїла ся моя красна каменица? — Полїция могла его лиш тим потїшити, що обіцяла зловити злодія, котрий тимчасом утїк за границю, виробивши собі пашпорт вже давно наперед.

— **Совість не дала жити.** Нема ще й року, як в однім з берлиньских готелів застрілив ся незнаний гість, що записав ся був в книзї мельдунковій яко банкір Л. з Відня. У Відни не уміли пояснити собі причини того самоубийства, бо банкир Л. був завсїгди дуже ретельним фінансистом і лишив свій інтерес зовсїм в порядку. Аж тепер, коли прийшло ся полагодити справу спадщини, річ цїла вияснила ся. Згаданий банкір був лїт тому двайцять сконтистом в однім з віденьских банків і віи тут відділ т. зв. ревізиї льосів. Серед множества листів, які переходили через его руки, з вічно однаковим запитанєм, чи такий а такий льос не витягнено, наспіло було також письмо якогось ресталратора з Ацґерсдорф коло Відня в справі комунального льосу, котрий дїйстно виграв був 200 тисячів зр. Питаючий одержав коротку відповідь: „Ваш льос не витягнений!“ Незадовго по тім пан Л. ніби то длятого, що занепав на здоровлю уступив з посади, осїв на стале в Ацґерсдорфі і там зараз зручно закинув сїтку на дуже легковірного ресторатора та підійшов его так, що той продав ему свій льос комунальний. Бувший сконтист відобрав гроші на льос і поїхав на якийсь час до Берлина а опісля вернув до Відня і тут заложив собі свій банк, котрому добре вело ся. Але совість не давала ему спокою. Однако вибрав ся давний сконтист, а тепер вже банкір до Ацґерсдорфу, щоби довідати ся про того нещасливого, від котрого витуманив гроші. Довідав ся сумних річий. Ресторраторови не вело ся, підупав і зійшов на таку нужду, що із гризоти повісив ся. Жінка его згинула жебрачкою під чужим плотом, а син котрий вже ходив до другої кляси ґімназияльної мусїв вступити з ґімназиї і пішов на службу та служить десь за паробка. Від того часу совість не давала банкірови А. спокою. Він дістав розстрою нервового, поїхав до Берлина і там стрілив собі в лоб. Весь свій маєток записав синови нещасливого ресторатора поминаючи своїх свояків, а в сїй справі виїхав вже до Берлина один з віденьских адвокатів, щоби там залагодити формальности. В руках властий знаходить ся письмо, в котрім самоубийник розповів все що не давало спокою его совісти, доки аж не спокутував свого тяжкого гріха.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рада надзираюча Товариства взаїмних обезпечень і взаїмного кредиту „Днїстер“** у Львові відбула дня 30 жовтня с. р. під проводом президента рад. Кузьми, при участи 14 членів Ради і правит. комісаря гофрата Гута звичайне квартальне засїдане.

Дирекция предложила Радї справоздане з розвою і стану обох Товариств по конець III. кварталу 1899.

В Товаристві обезпечень „Днїстер“ було в трех кварталах с. р. 58.612 поліс на суму 30,057.146 зр. обезпеченої вартости з премією 260.093 зр. 23 кр., отже було сего року більше як в роцї попереднім о 9.734 поліс, о 40.915 зр. 72 кр. премій і о 4,661.291 зр. обезпеченої вартости. — Шкід було сего року в трех кварталах 492 случаїв, котрі разом з коштами ліквідациї виносили суму 137.886

— Простіть — сказав він, але з цїлою рішучостию трутив ті дами на бік. — Мушу конче поговорити з паном Дарґуном; будьте ласкаві, не задержуйте его. Розходить ся о дуже важну річ. — Дами перепуджені глянули цїкаво одна по другій, але вже не казали заповісти ся у пана Дарґуна, котрий за кілька хвиль вийшов з післанцем і блїдий як смерть перейшов попри них як би їх і не видїв. Побачивши его они аж як би оніміли і остовпіли; аж коли Джервіс два рази їх спитав, чого їм треба, здобула ся старша з них на відповідь.— Прийдемо иншим разом — сказала она до него і віддала ему дві карти візитові з іменами: „Леді Вернер“ і „Ґрафиня Еверстронґ“.

В перших годинах пополудня явив ся Віктор Керрінґтон в віллї Гільтон. Він був собі обчислив, що его дїло мусить бути вже близьким кінця і прийшов в тій надії, що почує щось о смертельній недузї Данила Дарґуна.

Удар, який его ждав був смертельний. Панна Брюир все розповіла Данилови; о всїх его брехнях і хитростях, якими він яко під іменем Кертона довів до того, що був постійним гостем в тім домі. В одній хвили, хоч не сказано правдивого імени крамолника, прояснила ся темна справа; — попура загадка розкрила ся і здоймила вину з женщини, що так щиро любила, а котрій стала ся така люта кривда.

За пізно — за пізно! Отся гадка палила Данила Дарґуна мов огнем і роздирала ему серце. Була то мука, страшнійша як найкровавійший смертельний удар. — Я зломив їй серце! — заводив він. — Я зломив то вірне, щире серце!

Поява Віктора Керрінґтона викликала в нїм таку шалену злість, що навіть его зелїзна вдача не могла вже їй оперти ся.

— Падлюко! Злий духу! Ходяча підлото! — крикнув Данило і вхопив крамолника за горло. — Ти хотїв мене убити — ти хотїв еї убити! Перший твій злочин я би тобі може простив — але за той другий поведу тебе на шибеницю, але й то ще буде за мала месть для мене, коли почую, як буде верещати товпа під шибеницею, на котрій будеш висїти!

На щастє Керрінґтона отруя занадто ослабила его жертву. Рука, що вхопила була его корчево за горло, ослабла, охриплий голос ще лиш шипів. Данило Дарґун як би яка женщина зімлїв.

— Що то значить ся?—спитав Віктор.— Чи сей чоловік з розуму зійшов?

— Ми всї посходили з розуму! — відозвала ся панна Брюир сердито. — Ми слїпі, одурені жертви Вашої діявольскої злоби! Павлина Дурска померла!

— Померла!

— Так. Они обоє поріжнили ся вчера з собою і він еї покинув. Я застала еї нинї рано — без душі! Я розповіла ему все — яку я грала ролю за Вашою порадою. Та й розкажу то все, як Бог позволить, знову перед судом.

— Можете розповідати, де й кому схочете — відповів Віктор зі страшним спокоєм. — Мене при тім не буде.

Він вийшов з віллї. Данило Дарґун ще не прийшов був до себе і не було нїкого, хто би був задержав Керрінґтона.

Якийсь час ішов він, сам не знаючи куди, ішов не могучи зовсїм ясно поняти подій, які настали. Але наконець в его голові стали оживати з хаосу неясні, несамовиті, темні постати.

Готов бути процес — якийсь процес. Данило Дарґун готов не забути пімстити ся, коли би ему закон до того поміг. А який же его злочин, колиб ему можна доказати? Намірене убийство — найпідлїйший, найстрашнїйший вамах, такий, що аж кров бурить ся. Якуж міг мати надію на помилуване? — Він, той, що сам не милував ся над нїким, не припускав, щоби люди могли і над ним змилувати ся.

А все-таки его гадки в сїй хвили повної поражки не займали ся непевною будучностию. Найбільшу муку робили ему его розчарованя — заведені надії — упокорене, невисказане пониженє. Він уважав себе непобідимим, числив на свою висшість духову, на свою безсовістну лютість. А щож тепер з нею стало ся? Крамольник, котрий нїчого не вдїяв, котрого вся

зр. 06 кр. т. є. 53% премій брутто, а по відтроченю части реасекурованої, остала на власний рахунок сума 68.297 зр. 49 кр. т. є. $48\frac{1}{2}\%$ нетто. Попередного року було в тім часї 576 шкід на суму 158.044 зр. 26 кр., з чого припадало на власний рахунок 87.451 зр. 32 кр. Суд мировий мав місце в однім случаю а в 13 случаях признало Товариство відшкодованя в дорозї ласки в сумі 2.264 зр. 94 кр. таким членам, котрі після статута утратили право жадати відшкодованя, однакож задля різних важнійших причин заслугували на помилованє в дорозї ласки. Між виплаченими шкодами дістали комітети конкуренцийні за 9 шкід на церквах і за 10 шкід на приходствах суму 20.756 зр. 92 кр., що найлїпше промовляє за тим, щоби комітети церковні дбали за обезпеченя церквей та приходств і обезпечали ся лиш в своїм Товаристві „Днїстер". — Фонд резервовий збільшив ся в трех кварталах с. р. о 18.672 зр. 03 кр. і виносив з днем 30. вересня 115.447 зр. 08 кр. — Фонд емеритальний урядників збільшив ся о 3.915 зр. 07 кр. і виносив 7.955 зр. 31 кр. — Дочисляючи стан резерви премійної, резерви спеціяльної і фонду основного, виносять власні фонди Товариства 224.595 зр. 75 кр. — Цінних паперів було дня 30. жовтня 193.904 зр 03 кр. (по цїнї курсовій) а вкладок в банках і касах щадничих 34.121 зр 97 кр. Разом виносить маєток Товариства 228.025 зр. 99 кр.

В Товаристві взаімного кредиту „Днїстер" виносив оборот касовий в протягу 9 місяців с. р. 2,083.147 корон 85 с. т. є. збільшив ся майже в двоє в порівнаню з роком попередним. Зарівно при вкладках як і при позичках показує ся більший рух і стан нїж в роцї попереднім. Зголошень о позички вплинуло 765; з того полагоджено прихильно 536 зголошень. Виплачено 478 позичок на скрипти в сумі 289.130 кор. і 30 позичок на векслї в сумі 14.640 кор. Сплачено сего року на скрипти 90.894 кор. 84 сот., на векслї 16.403 кор. Остає в кінцем вересня 1.509 позичок на суму 657.508 кор. 71 сот. — На дорогу судову віддано сего року 9 справ. Членів числить Товариство 1.697, котрі деклярували удїли в сумі 86.950 кор. а вплатили готівкою 65.298 кор. 96 сот. т. є. 75% деклярованої суми. Вкладок прибуло сего року від 968 сторін 462.132 кор. 35 сот., виняло в тім часї 380 сторін 228.615 кор. 18 сот., зістає з кінцем вересня 876 вкладок в сумі 647.468 кор. 53 сот. (пересічно одна вкладка 740 кор.) Попередного року в тім самім часї був стан вкладок 375.158 кор. 90 сот. (пересічно одна вкладка 765 кор.) З уваги на більший оборот вкладок постановила Дирекция відкладати часть біжучих фондів на закупно цїнних паперів, щоби мати на случай більшого запотребованя значнїйшу суму капіталу движимого. З кінцем вересня було ульоковано в цїнних паперах 70.602 кор. 50 сот. фонду оборотового і 4.579 кор. 68 сот. фонду резервового а в товариствах і в банках вложено 12.995 кор. 54 сот. Разом льокациі в цїнних паперах і банках виносили 88.177 кор. 72 сот.

Опроцентоване вкладок виносить 4% річно, від позичок побирає Товариство з додатком на кошти адмінїстрациї $6\frac{1}{2}\%$ (що в теперішних часах, коли загально стопу процентову в банках піднесено, представляє ся для довжників товариства користно). — Фонди власні Товариства виносять з д. 30 жовтня 70.846 кор. 90 сот., капітал оборотовий 753.308 кор. 32 сот.

По вислуханю справоздань комісиї ревізийної, котра провірила книги, рахунки, касу, цїнні папери і документи обох Товариств, приняла Рада надзираюча справозданє Дирекциї о станї і краснім розвою обох Товариств до відомости. Опісля рішила Рада признати в дорозї ласки відшкодованє Івановни Скрипчукови з Угнова (пов. равского), Антонови Колїбекови в Угерцях (пов. городецкого), Теодорови Дмуховскому з Теляжа (пов. сокальского), Анні Свістовій з Горбкова (пов. сокальского), Павлови Лацковій з Мижинця (пов. перемиского), а відмовити відшкодованя Стефанови Лацковови з Мижинця (пов. перемиского). — Відтак полагоджено важнїйші справи адмінїстрацийні. Між иншими ухвалено, щоби „Днїстер" не брав участи в спільній асекурациї предметів промислу австрийского на виставі в Парижи. Наконець заіменувала Рада урядниками Товариства пп. Осипа Кузьмича, Александра Сероїчковского і Ількa Пака.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 6 падолиста. Грецкий король Юрий з сином Николаєм від'їхав звідси на Реку до Греції.

Будапешт 6 падолиста. Сойм розпочинає нинї наради над буджетовою провізорию.

Берлин 6 падолиста. Цар Николай прибуде до Потсдаму в середу о годинї 9-ій рано і забавить там до 10-ої вечером. Може бути, що цар поступить і до Берлина.

Льондон 6 падолиста. Бури оранські займили міст Колесберґ на полудне від Оранії.

хитрість не довела до нічого, котрого кождий крок показав єму, що він остаточно: шахмат.

Порозпадані башти в Шанфонтен відбивали ся понуро від червоного як кров неба понад ними і виднїли ся перед ними як би в сві.

З далекого західного кінця міста зайшов був в якусь пусту улицю на всході від Сіті. Інстинктивно вибирав найтихійші улицї, заким успокоїв ся на стілько, що міг розважити небезпечність свого положеня або рішити ся, котрою дорогою єму іти.

Надумавши ся кілька мінут, прийшов до того переконаня, що єму треба втікати. Данило Дарґун буде певно гнати ся за ним, як за диким зьвірем. Кудиж єму тепер дїти ся? Хиба: була яка криївка у великім місті, де би він міг схвати ся перед местию того, котрому так страшного лиха заподіяв?

Єму прийшов на гадку лист капітана Галькарда. Він вийняв помнятий папір з кишенї і прочитав кілька рядків. Таки так має ся річ, як то він собі гадав. „Пандіон" відпливає з порту слїдуючого дня рано о пятій годині.

— Піду туди, де гроби з леду і де медведї! — сказав він сам до себе. — Нехай туди та мною гонять!

Завсігди повен енергії та й не менше енергічний в сїй хвили розпуки зайшов він аж на передмістє, де живуть моряки, і там за послїдних кілька фунтів, які ще мав, купив собі на запас одїнє. Зробивши то, зайшов до якоїсь тихої гостинницї і там з'їв скромну вечерю. Відтак пішов на пароход, що відпливав до порту в Ґревсенд.

Ночував на кораблі „Пандіон". Посаду, яку єму предкладано, не заняв був ще нїхто инший. Не була то така посада, на котру би хтось лакомив ся, та й виправа сама нїкого не вабила. Люди, що до неї лагодили ся, то були ентузиясти, котрих палила тота горячкова жажда відкрить, яка від часів Кабора і Франклїна наробила тілько мученників.

Ранок був мрачний і непривітний, коли „Пандіон" пустив ся в дорогу. Єго білі вітрила сьвітили ся мов які духи серед холодної сїрої мраки, яка уносила ся над рікою, і так щез Віктор Керрінґтон всім людем з очий, з виимкою тих, що з ним поплили. Що стало ся з тою виправою, нїхто не знає. Під якою ледовою горою знайшов „Пандіон" свою могилу, нїхто не знає. Хоробрі і благородні серця згинули разом з тим кораблем, а смерть побіч тих честних людий була занадто почестною судьбою для такого нужденника як Віктор Керрінґтон.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·50	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача. Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави руської
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^1/_{10}$ до $^{30}/_4$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^1/_5$ „ $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$.
	9·11	„ „ „ $^1/_6$ „ $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан. Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець. Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·30	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

ІНСЕРАТИ.

Ц. к. Уприв. Галицкий Акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові

приниме **від дня 1 жовтня 1899** почавши

Вкладки

НА КАСОВІ АСИҐНАТИ

4-процентові платні 30 днів по виповідженю

$4\frac{1}{2}$ процентові платні 60 днів по виповідженю

як також

Вкладки

НА РАХУНОК БІЖУЧИЙ

для котрих на жадане видае

Книжочки чекові.

Львів дня 30 вересня 1899.

Дирекция.

(Передрук не платить ся).

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всіх инших часописий приимае виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся приимае також пренумерату на всі дневники краєві і заграничні.

$4\frac{3}{4}$ кільо кави

netto вільне від порта за посліплатою або за присланем гроший. Під ґаранциєю найліпший товар.

Африк. Мока перлова	зр	3·55
Сантос дуже добра	„	3·50
Сальвадор зелена найліп.	„	3·95
Цейльон ясно-зел. найліп.	„	5·25
Золота Ява жовта найліп.	„	5·10
Пері кава знамен. сильна	„	5·10
Арабска Мока дд. аромат.	„	6·35

Цінники і тарифа цлова даром.

ETTLINGER & Co., HAMBURG.

Для Львова і [illegible]

головний склад і експедиция

WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.

находить ся

у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.

Аґенция дневників і оголошень

приимае також

пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Ново отворена

Аґенция дневників і оголошень

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.

приимае

ОГОЛОШЕНЯ

до всіх дневників

по цінах оригінальних.

До

„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“

може приимати анонси виключно лиш ся Аґенция.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОҐРАФІЇ

цілком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Ціна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованем **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).